

בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם

וראה בטוב ירושלים כל
ימי חיידך (תחלים, קכח)

זכרונות מחיי ירושלים וגדוליה במאה האחרונה

כתובים בידי

רבי **בן-ציון יאדלר** זצ"ל

המגיד הירושלמי

הוכא לדפוס על-ידי נסדו

יצחק זאב בהרב חיים דוד יאדלר-גולדכרנ

חוצאת „נצח“, בני-ברק

כן אמר לבישת פאה נכרית, ועל כן לא רצה להיכנס בשום אופן לביתם של הרבנים שבאו מחו"ל ונשותיהם היו לוכשות פאה נכרית, שכן החזיק זאת כגילויי שערות טמשי.

וכך היה אבי מוחה וזועק על כל פירצה כי באה של שינוי קל במנהגי אבותיך מדור דור, ודרכו לומר שכל זמן שהאבן חם ושופכין עליו מים הרי הוא זועק, וכיון שנתקרר הוא שותק. כן היה מתמרמר כנגד אלה שאומרים לפעמים „גלייך זוערטעל" על השבון מאמר חו"ל, והיה אומר שזו אפיקורסות.

באחד הימים התפלל במנינם של האברכים והיה הש"ץ מהיר מאד בהזרת הש"ץ. כשגמרו להתפלל נגש א"מ אליו והוכיחו על זה, אך האברך ענה לו בעזות מצה ובשהוק, וכדי למיגדר מילתא ולכבוד התורה והתפילה החרימו אאמו"ר. האברך נבהל מאד, ודין אל הנרש"ם להתיר לו והלה סירב והצטרף לאבי כמחאתו. „הזהר בנחלתן שלא תכזה" — טען כפניו רבי שמואל, ויעץ שילך ויפיים את אבי, ולהבטיח לו ששוב לא ישנה בדבר זה. מיד לקח עמו האברך כמה אנשים והלך לאבי לפייסו ואבי מורי קיבלו בסבר פנים יפות כאילו לא קרה מאומה.

אאמו"ר לא היה מניח לאדם הלבוש בכנדים קצרים לעבור לפני התיבה. כאשר פגש באחד ממכיריו שחזר מאמעריקא, והיה עדיין הולך לבוש בכנדי ה„מאדע" באמעריקא הוכיחו על פניו: „היתכן לכייש את א"י, הנה כשנסמעת לשם ועדיין היית כספינה, לבשת את בגדי אמעריקא, כדי שמיד כשתרד שם תלבוש כמנהג המקום, וכאן אתה שרוי כבר כמה ימים ועדיין לובש אתה בגדים אלה?"

מעשה באחד מחשובי ביהכנ"ס שהיה מתפלל בו התחיל מקצץ בזקנו, והיה זה לפני שמחת תורה, וביקש מהגבאי שלא

(9) נכדו הנ"ל מוסיף: מעשה כשהלך עמו מעם לבקר את הגר"ח ברלין, לפני עבוד את מסתן הבית, נעצר הגר"ח לזמן קטן, ואח"כ נכנס. לשאלתו של ר' מאיר על מה ראה להעצר ע"י הדלת, ענה לו שפעם אחת היתה אסיפת רבנים בבית זה וכמדומה לו שהרגיש כאן באשה שלבשה פאה נכרית שדינה כגילויי שערות, ועל כן רצה הסעם להוכיח כדי שלא יכשל בזה שוב.